

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart veroverd. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Ameland.

Nienkes vriend Rens heeft voor een prikkie het vakantiehuisje van zijn oma Bep op Ameland overgenomen. Een regelrechte bouwval – vandaar de prijs. Nienke ziet de bui al hangen: met vier linkerhanden is samen verbouwen een *recipe for disaster*.

Om nog maar te zwijgen over de druk die dat op een (toch al wankele) relatie legt.

Maar aangezien de vonk ooit oversloeg op Ameland, sluiten ze een deal: één zomer lang proberen ze het vakantiehuisje op te knappen. Als dit niet lukt, gaat het terug in de verkoop. Tussen de verfblikken en badkamertegels bloeit hun liefde voor het eiland steeds meer op. En misschien ook de liefde voor elkaar...

Susan Muskee (1993) is auteur, stemacteur en podcasthost.

Van haar hand verschenen meerdere Kobo Originals en bij HarperCollins Holland de feelgoodromans *Nooit meer hetzelfde* en *Wie ik ben zonder jou*, die beide snel na verschijnen al herdrukt konden worden. Haar *Waddenliefde*-serie bestaat uit de boeken *Texel & Vlieland*, *Terschelling & Ameland* en *Schiermonnikoog & Borkum*.

SUSAN MUSKEE

Wadden
liefde

Ameland

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica
Foto auteur: © Medea Huisman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1544 6
ISBN 978 94 027 7165 7 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Is het niet fantastisch?’

Ik kijk Rens met een schuin oog aan. ‘Fantastisch?’

Van alle dingen die ik het huisje waar we nu samen naar staan te kijken zou kunnen noemen, is ‘fantastisch’ denk ik... oké. Vooruit. Niet de láátste optie, maar toch zeker wel de zesde. Na ‘vervallen’, ‘bouwval’, ‘ruïne’, ‘extreem verwaarloosd’ en ‘een stapel planken met wat ramen en een dak’. Dat Bep dit een vakantiehuis durft te noemen, bewijst maar weer hoeveel lef die vrouw heeft. De foto’s die ze ons afgelopen week stuurde, waren blijkbaar van jaren terug.

En toch... Toch zie ik ook wel dat er enorm veel potentie zit in dit houten Stonehenge. De plek is geweldig: je hoeft alleen de duinenrij maar over en je bent al aan zee. Daarnaast ligt het vrijstaand op een aardig stukje grond, met gras rondom en een rij hoge struiken als erfafscheiding met de burens. Aan de achterkant, de plek waar wij nu staan, heeft het huisje een groot terras waar ik mezelf al helemaal een kop thee – of, aangezien het zomer is, een wat verkoele drankje – zie drinken in de zon. En tot slot heeft het alles wat je van een vakantiehuisje mag verwachten: drie slaapkamers, een keukentje, een badkamer mét een bad en een redelijk ruime woonkamer. Dus het woord ‘fantastisch’ zweeft heus wel ergens achter in mijn hoofd rond. Héél ver achterin. Plus: als ik Rens zo hoor, heeft hij het spotgoedkoop van zijn oma kunnen overnemen. En toch...

‘Het is een opknapper,’ constateert Rens zonnig.

Ik verslik me bijna in mijn eigen speeksel. ‘Een opknapper? Lief, het is een bouwval!’

‘Precies. En het is ónze bouwval.’ Rens schudt de zak dropfruitduo’s die hij vastheeft en pikt er twee rode uit. ‘Ik geef toe dat het er iets anders uitziet dan ik me herinner. De laatste keer dat ik hier was, is dan ook al ruim twintig jaar geleden.’

Sindsdien is er overduidelijk niets mee gebeurd.

Triomfantelijk stopt Rens de dropfruitduo’s in zijn mond. ‘Ge-loof me, dit wordt geweldig.’

‘Ja... Of niet,’ zeg ik nors, maar dan hoor ik heel ver in mijn achterhoofd een klein stemmetje.

Geef het een kans, Nienke.

Ugh.

Makkelijker gezegd dan gedaan, stem van mijn geweten. Jij bent niet degene die de halve zomer lang moet proberen iets van deze bouwval te maken. Met nul kluservaring, twee linkerhanden en een vriend die nou ook niet bepaald weet wat hij doet.

Tegelijkertijd is dit een mogelijkheid om eindelijk weer iets samen te doen, dus wat dat betreft moet ik dat stemmetje in mijn achterhoofd toch maar gehoorzamen.

Ik stop zelf twee oranje dropfruitduo’s in mijn mond en zet al kauwend een paar stappen naar voren. Langzaam buig ik me naar de planken toe. Ooit waren ze donkergroen, maar inmiddels is de verf zo afgebladderd dat daar nog amper wat van te zien is. En als ik het zo bekijk, zitten er nog meer planken los dan ik op het eerste oog had gezien.

‘Het komt heus wel goed,’ hoor ik de goedgeemtste stem van Rens achter me terwijl ik mijn vinger achter een van de onderste planken haak en er zachtjes aan trek.

Alsof het een zandkoekje is, verkruint de plank onder mijn vingers. Tegelijkertijd schiet er een splinter onder mijn duimnagel. Terwijl ik luid vloekend mijn vinger bekijk, zie ik in mijn oog-

hoek iets wegschieten. Iets... harigs. Met een staart.

In minder dan een halve seconde vlieg ik twee meter achteruit. Mijn stem slaat over als ik gil: 'Muis!'

'Echt? Wat gezellig, ons eerste huisdier! Hoe zullen we hem noemen? Ik vind Roderick wel een leuke naam, wat jij?'

'We gaan dat gore beest helemaal niets noemen,' kaats ik terug. Ik trek Rens aan zijn arm als hij nieuwsgierig naar voren wil stappen. 'Niet kijken! Straks zitten er nog meer.'

Hij draait zich naar me toe en kijkt me grijnzend aan. 'Wil je dat dan niet liever gewoon weten?'

Ik krimp in elkaar bij die woorden. 'Liever niet,' fluister ik.

'Misschien zit er wel een nestje,' gaat Rens verder. Hij inspecteert het gat dat ik net per ongeluk heb gemaakt. 'Dat zou betekenen...'

'Lief, alsjeblijft,' smeek ik. 'Ik wil het echt niet weten.'

'Oké, oké.' Rens lijkt zijn zoektocht naar meer knaagdieren te staken. Hij legt zijn beide handen op mijn schouders en vraagt: 'Waar maak je je zorgen om?'

'Alles?' sneer ik, maar dan zucht ik diep om mezelf te herpakken. 'Stel, we doen dit. Weet je dan wel waar we moeten beginnen? We weten toch helemaal niet hoe dit werkt? Ik heb nog nooit in mijn leven meer geklust dan een muurtje sauzen! En zit er überhaupt wel een bouwmarkt op Ameland?'

Rens laat me los en telt op zijn vingers af terwijl hij antwoord geeft. 'Eén: ja, dat weet ik. Twee: dat klopt, daarom ben ik al tijdens YouTube filmpjes over klussen aan het kijken. Drie: zolang jij niet met de elektra gaat prutsen, komt het vast goed. En vier: ja, er zit een bouwmarkt op Ameland.'

Hij heeft de ultieme alles-komt-goed-uitstraling die ik alleen van Rens ken.

Ik daarentegen krijg het bij elke vinger benauwder.

'We kunnen dit toch helemaal niet?' piep ik. 'Toen je zei dat je het vakantiehuisje van je oma kon overkopen, dacht ik dat je op

zijn minst een... een... nou ja, niet dít bedoelde.’ Ik gebaar naar het huisje, waar met enig gevoel voor drama net een volgende plank scheefzakt doordat er een zuchtje wind tegenaan blaast.

Rens schiet in de lach. Blijkbaar is de paniek in mijn ogen duidelijk zichtbaar, want hij heeft het fatsoen zijn gezicht toch maar weer in de plooi te trekken. Hij legt zijn beide handen op mijn schouders en duwt ze naar beneden. ‘Hé, rustig maar. Dit komt echt wel goed. We doen dit samen. Mijn oma heeft me verzekerd dat met de leidingen en de elektra niets mis is. Het is echt alleen een kwestie van nieuwe planken tegen de muren, het terras opnieuw egaliseren en bestraten, een nieuwe keuken en badkamer en wat muren sauzen. Meer niet.’

Ik trek een zuur gezicht. ‘Dat klinkt als zo ongeveer alles, behalve de riolering.’

Hij grijnst toegeeflijk. ‘En de elektra. En de vloeren. En het grootste deel van de tuin. Heel veel meer is het huisje ook niet, dus dat scheelt. O ja, en we hebben natuurlijk meubels nodig, want de paar dingen die mijn oma heeft achtergelaten, staan er al sinds halverwege de vorige eeuw. Maar wat kasten en een bed in elkaar zetten lukt ons vast, toch?’

‘Vast,’ zeg ik, maar binnen in mij is de paniek nog altijd duidelijk aanwezig. Mijn stem schiet met dat ene woord al angstig de hoogte in.

‘Helpt het als ik je zeg dat ik al het een en ander heb uitgewerkt?’ probeert Rens. ‘We hebben zelfs bouwtekeningen. Mijn oma heeft al het onderhoud van de afgelopen jaren keurig bijgehouden.’

Het ligt op het puntje van mijn tong om te vragen over welk onderhoud hij het heeft, maar het lijkt me beter om daar niet op in te gaan. Daarom doe ik toch maar mijn best zo opgewekt mogelijk te kijken. Rens die iets heeft uitgewerkt, is sowieso al een unicum, dus dan kan ik hem beter het voordeel van de twijfel geven.

Terwijl Rens op de zakken van zijn zomerjasje klopt, stuur ik snel wat foto’s naar Lisa. Ik had beloofd mijn beste vriendin op de

hoogte te houden van dit hele avontuur. Ze is momenteel op Texel en heeft zo haar eigen problemen om mee te dealen – zoals oog in oog staan met je ex terwijl je van plan was om je gedachten over hem juist op een rij te zetten – maar beloofd is beloofd. Misschien helpt het om te weten dat het gras op Ameland niet per se groener is.

Mijn vingers vliegen over mijn telefoonscherm.

Ik geloof niet dat ik ooit zo'n bak ellende heb gezien. Hoop dat jij jouw bak ellende inmiddels wat meer onder controle hebt. Stuur me updates als je tijd hebt! x

Snel druk ik op 'verzenden'. Dan stop ik mijn telefoon weer in de zak van mijn short en richt me tot Rens. 'Nou, laat maar zien dan.'

Rens' gezicht klaart op. Hij troont me mee naar de tuintafel op het terras – een kunststof geval dat ooit wit was, maar nu bruin-groen is uitgeslagen. Vol trots zet hij de zak dropfruitduo's neer en vouwt een papier uit. 'Kijk, dit zijn de drie slaapkamers op de bovenverdieping. En als we hier nou mee zouden beginnen...'

Ik buig me wat naar voren om alles beter te kunnen zien. Terwijl ik mijn best doe om te focussen op zijn verhaal, zou ik zweren dat de kraallogjes van Roderick me vanuit een hoekje argwanend in de gaten zitten te houden.

2

Het was niet mijn idee om een vakantiehuisje te kopen. Rens' oma beheert een aantal vakantiehuizen op de Wadden, maar dit op Ameland was al een tijd niet in het boekingsstelsel opgenomen. Ze heeft lang getwijfeld of ze het zelf wilde opknappen, maar er zijn – zoals ze het zelf zei – ‘dingen die je niet meer moet willen op een bepaalde leeftijd’. Toen ik haar vroeg waarom ze er geen bedrijf voor inhuurde, zei ze dat ze daar vooral geen zin in had. Nu ik heb gezien hoe de vlag erbij hangt, begrijp ik dat maar al te goed.

Zodoende werd tijdens het kerstdiner geopperd of het huisje niet eens in de verkoop moest – of nou ja, huisje... Deze stapel planken dus.

Haar kinderen en andere kleinkinderen zagen weinig heil in het opknappen ervan, maar Rens ziet nog de charme van een dampende koeienvlaai en had al ‘ja’ gezegd voordat ik met mijn ogen kon knippen. Ik verslikte me natuurlijk meteen in mijn varkenshaas, waardoor er eerst een enorm tumult ontstond omdat iedereen dacht dat ik doodging voordat ik ‘onze droom’ waar zou kunnen maken.

Onze droom.

Ik weet toch vrij zeker dat dit vooral Rens' droom is, maar dat kreeg ik niet over mijn lippen – vooral omdat ik langzaam blauw aanliep. In elk geval werd de varkenshaas uit mijn luchtpijp gemept en tegen de tijd dat de dame blanches op tafel kwamen, waren de

onderhandelingen rond. Rens en ik hadden een vakantiehuis gekocht.

Op Ameland.

Waar ik één keer in mijn leven ben geweest.

En waar toen de vonk tussen ons is overgeslagen, maar toch. Is dat genoeg om er een vakantiehuisje te willen kopen? Ik ben überhaupt nog nooit op de andere Waddeneilanden geweest, dus echt een eerlijke vergelijking kan ik niet maken. Wat als ik Vlieland veel mooier blijkt te vinden, of juist veel meer 'voel' bij Texel?

'Er zijn mensen die een huis kopen in een land waar ze nog nooit zijn geweest,' geeft Rens antwoord op de vraag die ik volgens mij alleen in mijn hoofd had gesteld. 'Of een hotel bijvoorbeeld. Zoals in van die *Ik Vertrek*-afleveringen. Dat is toch vreemd? Waarom zou je verhuizen naar een land waar je nog nooit bent geweest?'

We rijden van de boot af naar het huisje, klaar voor onze eerste klusdag. Ik zie het nog steeds totaal niet zitten, maar aangezien ons geld wel een beetje op is en we dus geen professionals kunnen inhuren, zullen we wel zelf aan de slag móéten.

We hebben onze auto volgeladen met zo ongeveer alle klusspullen uit de schuur van Rens' ouders. Geen idee wat je allemaal nodig hebt om te kunnen verbouwen, maar als Rens zegt dat hij een plan heeft, dan heeft hij een plan. In welke vorm dan ook. Mijn plan is in ieder geval om eerst een grove planning voor elkaar te krijgen, zodat we op zijn minst enig houvast hebben.

'Maar ik ben hier toch ook nog maar één keer geweest,' werp ik tegen.

Rens leunt achterover en legt zijn hand op mijn bovenbeen. 'Is dat erg? Vanaf nu gaan we er vaker komen, toch?'

Als ik hem verbaasd van opzij aankijk vanwege deze overdosis nuchterheid, haalt hij lachend zijn schouders op. 'Ja, niet dan? Ik vind het niet zo'n probleem. Ik zie dit als een investering. Een plek waar we later elke zomer met onze kinderen naartoe kunnen gaan. Vroeger kwam ik hier geregeld met mijn opa en oma als het huisje

niet verhuurd was. Het is toch fantastisch dat wij het nu als volgende generatie kunnen opknappen?’ Hij geeft een kneepje in mijn knie. ‘Zie je het al voor je? We kunnen een stapelbed in een van de slaapkamers zetten en als we dan twee kinderen zouden mogen krijgen, kunnen ze daar samen slapen. En dan moeten ze elke zomer uitvechten wie er bovenin mag.’

Ik kijk uit het raam en laat mijn gedachten afdwalen naar twee kinderen, kibbelend in ons vakantiehuisje. Twee van de drie slaapkamers zijn net groot genoeg voor een stapelbed, dat moet ik toegeven. En hoe bijzonder en ontzettend luxe is het om als gezin weekenden, vakanties en midweken in een eigen vakantiehuis te kunnen doorbrengen?

Direct daarna schiet de volgende gedachte door mijn hoofd: redden Rens en ik het wel zo lang dat er überhaupt een gezin komt? Dat huisje mag dan op instorten staan, onze relatie kan ook wel wat herstelwerk gebruiken. We zijn inmiddels zeven jaar samen en hoe graag ik ook zou willen zeggen dat alles nog steeds koek en ei is, toch komen er steeds meer scheurtjes in onze ooit zo muurvaste fundering.

Rens en ik zijn twee uitersten: hij is een chaotische rasoptimist, ik ben een perfectionistische doemdenker. We zijn het schoolvoorbeeld van *opposites attract*: hij heeft vanochtend nog niet bedacht wat hij vanmiddag wil doen, ik weet nu al welke sokken ik over anderhalve week aantrek. Hij sleept me mee op spontane reizen en avonturen, ik ben op die reizen degene met de EHBO-kit binnen handbereik en de noodnummers onder de sneltoets. En geef me eens ongelijk, want blijkbaar betekent ‘een chaotische rasoptimist zijn’ in Rens’ geval ‘met amper kluservaring een krot van een vakantiehuis kopen en zelf gaan opknappen’. Ik zie de bui al helemaal hangen, dus voor het geval dat Rens binnenkort op zijn eigen duim slaat, heb ik alvast een koelkompres op de achterbank gegooid.

Hoe dan ook, met dit vakantiehuis wordt al meteen de vinger

op de zere plek gelegd, want deze beslissing is de essentie van onze relatie: hij gaat ergens vol voor, ik zie zoveel beren op de weg dat er geen asfalt meer zichtbaar is.

Nu is het zeker niet zo dat we al zeven jaar lang problemen hebben – dan zouden we niet zo lang bij elkaar zijn gebleven. Mijn voorzichtigheid en zijn avontuurlijkheid hebben elkaar juist altijd goed uitgebalanceerd, maar de laatste tijd liggen we echt heel veel in de clinch met elkaar. Het lijkt wel of we het nergens over eens kunnen worden, nog niet eens over welk toiletpapier we meenemen uit de supermarkt. Ik weet heus wel dat toiletpapier niet het allerbelangrijkst is in een relatie, maar is het niet de bedoeling dat je het het overgrote deel van de tijd die je samen doorbrengt juist gezellig hebt, in plaats van overal ruzie over te maken? Heel soms vraag ik me af of Rens en ik er niet beter een punt achter kunnen zetten. Dat gekibbel van ons houdt nu al ruim een jaar aan. Op een gegeven moment zou het toch wel weer wat beter moeten zijn?

Het volgende moment breekt mijn hart bij die gedachte. Niet alleen omdat ik hem niet kwijt wil, maar ook omdat ik weet dat de situatie waar we nu in zitten ons niet zomaar is overkomen. We hebben het zelf laten gebeuren.

Ik heb de laatste tijd veel te veel aan mijn hoofd; mijn werk als recruiter vraagt nog meer van me sinds twee collega's van ons team vlak na elkaar zijn vertrokken en mijn teamleider nog geen vervanging voor hen heeft kunnen vinden. Het is dat de zomer een rustige periode is op ons kantoor, anders had ik nooit vier weken aaneengesloten vrij kunnen krijgen. De dagen dat ik tot laat achter mijn computer zit om mijn werk af te krijgen, zijn al niet meer op één hand te tellen. Dat heeft er misschien ook mee te maken dat ik degene ben die het meeste werk op zich heeft genomen, maar dat komt dan weer doordat ik daar de ruimte voor heb. Mijn twee overgebleven collega's hebben allebei jonge kinderen. Overwerken zit er voor hen niet in; ze moeten nou eenmaal uiterlijk om zes uur aan de poort van het kinderdagverblijf staan. Ik ben dus

als enige een stuk flexibeler. Maar dat is toch niet gek? Zij hadden het ook voor mij gedaan, dat weet ik zeker.

Rens daarentegen deelt zijn eigen tijd in; hij werkt als freelance contentmarketeer. Hij heeft ook momenten waarop hij overwerkt, maar dat is dan vooral doordat hij tegen te veel dingen ‘ja’ heeft gezegd en vier contentkalenders af moet hebben voor het eind van de week, niet doordat hij werk voor tweeënhalve persoon in vijf werkdagen moet proppen.

In het afgelopen jaar zijn Rens en ik dus behoorlijk uit elkaar gegroeid. Maar aangezien we daar zelf bij waren, zouden we dat toch ook zelf weer moeten kunnen terugdraaien?

Rens kennende is dit zijn manier om ons afleiding te bieden. Een andere omgeving schijnt vaak wonderen te doen, dus misschien ook voor ons.

‘Ik heb echt het idee dat dit het beste plan ooit is.’ Rens stuurt de auto achter de stroom medevakantiegangers aan, de Veerweg op richting Nes. De airco in onze kanariegele Honda Logo moet hard werken om het nog enigszins koel te houden. Ik voel een druppeltje zweet over mijn rug glijden en ook Rens’ belachelijk kleurrijke Hawaïblouse plakt aan zijn bovenlijf. Naast mijn donkerblauwe, zwarte of grijze kleding zijn zijn outfits altijd een kleurexplosie. Ik geloof dat Rens hooguit zo’n drie zwarte items in zijn kast heeft. Twee daarvan zijn boxershorts.

Onwillekeurig buig ik me naar achteren om een blik op zijn sokken te kunnen werpen. Zelfs die zijn standaard een soort kindertekening op stof en het liefst matcht hij ze met het shirt of de blouse die hij aan heeft.

Geel met mintgroene streepjes – passend bij de print van zijn blouse.

Ik wist het.

‘Dit project is precies wat we nodig hebben. Er even helemaal uit, weet je wel?’

Ik week mijn blik los van zijn sokken en kijk weer naar de weg.

Oké, inderdaad als afleiding dus. Mijn hart zwelt op als ik me dat realiseer, want dat betekent dat hij onze relatie ook wil redden. Natuurlijk is samen een vakantiehuisje kopen daar een teken van, maar alles staat op zijn naam én het is natuurlijk van zijn oma geweest. Bovendien valt het zelfs nog weg te schrijven onder een van Rens' impulsaankopen – hoe belachelijk groot het ook is. Net als zijn elektrische skateboard dat nu in de schuur ligt te verstoffen en de Green Egg-barbecue die afgelopen zomer welgeteld twee keer aan is geweest. Dat Rens dit als een project van ons sámen ziet, betekent in elk geval dat hij er ook nog voor wil gaan.

We moeten alleen wel weer even op één lijn komen, want momenteel bevinden we ons net wat vaker in elkaars irritatiezone dan in een gezonde relatiezone.

‘Ik heb gisteren de hele avond YouTubevideo’s zitten kijken over hoe je een keuken installeert,’ zegt hij. ‘Wist je dat dat helemaal niet zo moeilijk is?’

‘O ja?’ antwoord ik spottend. ‘Op een filmpje lijken zulke dingen altijd makkelijker dan wanneer je er zelf mee aan de slag moet. Dus is dit niet gewoon je Pippi Langkous-gen aan het woord, “ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan”?’

Rens pakt een flesje water uit de bekerhouder in de middenconsole en draait het dopje eraf. ‘Misschien. Ik kan het op zijn minst proberen. Zoveel kan er toch niet misgaan?’

Beelden van Rens die een vaatwasser op zijn voet laat vallen doemen op in mijn gedachten. Ik wrijf over mijn bovenarmen als er een akelige rilling door me heen gaat.

‘Dat heeft Pippi Langkous dus nooit echt gezegd, hè?’ zegt Rens dan.

Ik pak het flesje van hem aan en neem een paar slokken. ‘Wat niet?’

‘Dat hele “ik denk dat ik het wel kan”-gebeuren. Niet in de boeken én niet in de serie. In een van de boeken staat een passage waarin Pippi zegt dat ze een piano wil kopen, waarop Tommy zegt

dat ze helemaal geen piano kan spelen. Dan zegt ze iets als “hoe kan ik dat nou weten als ik het nog nooit geprobeerd heb?”, maar meer dan dat is het niet. Alleen doet dat het toch minder lekker op een mok of een poster.’

‘Is toch minder pakkend,’ beaam ik. ‘Maar toch... Misquote of niet, feit blijft dat we zonder enige voorbereiding aan een gigantisch project zijn begonnen en dat ik bang ben dat we totaal niet weten wat we moeten doen. Moeten we dit wel willen? Wat als het niet lukt?’

Rens geeft me de dop van de fles aan zodat ik hem dicht kan draaien. Wanneer ik de fles terugzet in de bekerhouder, zegt hij: ‘Ik heb een voorstel.’

Ik kijk uit het raam en laat mijn blik langs de stroom vakantie-gangers gaan die bepakt en bezakt aan hun verkenning van het eiland beginnen. Wanneer we de fietsverhuur passeren, herinner ik me dat ik mijn zusje had beloofd dat ze mijn fiets mocht lenen zolang wij weg zijn. Snel diep ik mijn telefoon op uit de tas bij mijn voeten en laat haar weten waar ze mijn fietssleutel kan vinden.

Als ik vanuit mijn ooghoek Rens afwachting naar me zie kijken, zeg ik met één oog op mijn telefoon: ‘Een voorstel. Vertel.’

Zodra het bekende plofje klinkt dat mijn bericht is afgeleverd, stop ik mijn telefoon weer weg.

Rens houdt zijn hand voor een van de ventilatieroosters en zet dan de airco wat lager. ‘We proberen het één zomer. Mocht het ons niet lukken, dan gaat het huisje terug de verkoop in. Maar stel dat het wél lukt, dan houden we het en hebben we voortaan een plek om elk vrij moment door te brengen.’ Hij boort zijn ogen in de mijne. ‘Samen.’

‘Eén zomer,’ zeg ik, de steek in mijn hart bij zijn laatste woord negerend. ‘Op voorwaarde dat ik een planning mag maken.’

Ik zeg het precies op het moment dat Rens meedeelt: ‘Zonder planning.’

Mijn hoofd schiet met een ruk opzij. ‘Mét planning. Hoe wil je

nou verbouwen zonder planning? Met alle respect, maar dat is echt het slechtste idee dat je ooit hebt gehad.'

'Ik heb al een en ander uitgewerkt, weet je nog?' Wanneer ik een verveeld ik-ken-dat-uitwerken-van-jou-gezicht trek, tikt hij met zijn wijsvinger tegen zijn slaap. 'Het zit allemaal hier.'

'O, nou, dan heb ik er al helemaal het volste vertrouwen in.' Direct hoor ik hoe zuur ik klink. Ik pers mijn lippen op elkaar voordat er nog meer volgt wat ik eigenlijk niet meen.

Rens hoorde het ook, maar besluit er blijkbaar geen aandacht aan te besteden. 'We hebben vier weken,' zegt hij nuchter. 'Het is echt niet nodig om een planning te maken. We pakken het gewoon stap voor stap aan.'

'Een miniplanning?' probeer ik. 'Alleen de grote lijnen?'

'Allemaal hier.'

Ik probeer uit alle macht de zucht van de eeuw te onderdrukken. 'Schat...'

'Ja?'

'Als we dan alleen de volgorde waarin we de kamers aanpakken opschrijven. Dat is een sóort planning, maar niet heel veel meer dan dat,' waag ik een laatste poging.

De zucht die ik net nog binnen wist te houden, heeft zijn weg naar Rens gevonden. 'Prima,' zegt hij dan. Eindelijk.

'Maar dan ook op één voorwaarde van mij.'